

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2010/13/EU

af 10. marts 2010

om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester)

(kodificeret udgave)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

markeder til et fælles marked for produktion og distribution af udsendelser, og for at sikre loyale konkurrencevilkår uden at gribe ind i de offentlige interesser, der varetages af de audiovisuelle medietjenester.

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

- (3) Europarådet har vedtaget den europæiske konvention om grænseoverskridende fjernsyn.

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽¹⁾, og

- (4) I lyset af den nye teknologi til transmission af audiovisuelle medietjenester bør et tilpasset regelsæt, vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed, tage hensyn til, hvordan strukturforandringer, spredning af informations- og kommunikationsteknologi (»ikt«) og teknologiske udviklinger påvirker forretningsmodellerne, ikke mindst finansieringen af kommerciel tv-spredning, og bør sikre optimale konkurrencevilkår og retssikkerhed for europæiske virksomheder og tjenester på områderne informationsteknologi og medier samt respekt for kulturel og sproglig mangfoldighed.

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester)⁽²⁾ er blevet ændret væsentligt ved flere lejligheder⁽³⁾. Direktivet bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.
- (2) Audiovisuelle medietjenester, som stilles til rådighed på tværs af landegrænserne ved hjælp af forskellige teknologier, udgør et middel til at fremme virkeliggørelsen af Unionens mål. Visse foranstaltninger er nødvendige for at muliggøre og sikre overgangen fra de nationale

- (5) Audiovisuelle medietjenester er i lige så høj grad kulturelle tjenester som økonomiske tjenester. Deres stadig større samfundsmæssige, demokratiske — især til sikring af informationsfrihed, meningsmangfoldighed og mediepluralisme — uddannelsesmæssige og kulturelle betydning gør en specifik regulering af disse tjenester berettiget.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 20.10.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 15.2.2010.

⁽²⁾ EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23. Retsaktens originaltitel var »Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed«.

⁽³⁾ Jf. bilag I, del A.

- (6) Efter artikel 167, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal Unionen tage hensyn til de kulturelle aspekter i sin indsats i henhold til andre bestemmelser i nævnte traktat, navnlig med henblik på at respektere og fremme sine kulturers mangfoldighed.

- (7) I sine beslutninger af 1. december 2005 ⁽¹⁾ og 4. april 2006 ⁽²⁾ om Doha-runden og om WTO's ministerkonferencer påpegede Europa-Parlamentet, at grundlæggende offentlige tjenester som audiovisuelle tjenester undtages fra liberaliseringen inden for rammerne af forhandlingerne i den almindelige overenskomst om handel og tjenesteydelser (GATS). I sin holdning af 27. april 2006 ⁽³⁾ støttede Europa-Parlamentet UNESCO's konvention om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed, hvori det hedder, at »kulturelle aktiviteter, varer og tjenesteydelser, som er bærende af identiteter, værdier og betydning, har to sider, en økonomisk og en kulturel, og derfor ikke må behandles som værende udelukkende af kommerciel værdi«. Rådets afgørelse 2006/515/EF af 18. maj 2006 om indgåelse af konventionen om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed ⁽⁴⁾ godkendte UNESCO-konventionen på Fællesskabets vegne. Konventionen trådte i kraft den 18. marts 2007. Dette direktiv respekterer konventionens principper.
- (8) Det er af afgørende betydning, at medlemsstaterne påser, at der ikke finder handlinger sted, som kan skade den frie udveksling og handel med tv-udsendelser, eller som kan fremme dannelsen af dominerende stillinger, der kan medføre begrænsninger for fjernsynsinformationens pluralisme og frihed og for informationssystemet som helhed.
- (9) Nærværende direktiv indskrænker ikke nugældende eller fremtidige EU-retsakter om harmonisering, der særlig har til formål at sikre overholdelsen af ufravigelige bestemmelser om forbrugerbeskyttelse, loyale handelstransaktioner og konkurrence.
- (10) Både de traditionelle audiovisuelle medietjenester — som fjernsyn — og de nye on-demand audiovisuelle medietjenester rummer et stort potentiale for jobskabelse i Unionen, særlig inden for små og mellemstore virksomheder, og stimulerer den økonomiske vækst og investeringerne. I betragtning af vigtigheden af fælles spilleregler og et reelt europæisk marked for audiovisuelle medietjenester bør grundprincipperne for det indre marked, såsom fri konkurrence og ligebehandling, overholdes med henblik på at sikre gennemsigtighed og forudsigelighed på markederne for audiovisuelle medietjenester og gøre det let at komme ind på markedet.
- (11) For at undgå konkurrenceforvridning, forbedre retssikkerheden, bidrage til gennemførelsen af det indre marked og lette etableringen af et fælles område for information er det nødvendigt mindst at indføre et sæt fælles grundregler for alle audiovisuelle medietjenester, såvel fjernsynsudsendelser (det vil sige lineære audiovisuelle medietjenester) som on-demand tjenester (det vil sige ikke-lineære audiovisuelle medietjenester).
- (12) Kommissionen udsendte den 15. december 2003 en meddelelse om den fremtidige europæiske lovgivningspolitik på det audiovisuelle område, hvori den lagde vægt på, at man på det område må værne om visse samfundsmæssige interesser som f.eks. kulturel mangfoldighed, retten til information, mediepluralisme, beskyttelse af mindreråge og forbrugerbeskyttelse og øge offentlighedens bevidsthed og mediekendskab nu og i fremtiden.
- (13) Resolutionen vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet den 25. januar 1999 om public service-radio- og -tv-virksomhed ⁽⁵⁾ bekræftede, at public service-radio- og -tv-foretagender ved varetagelsen af deres opgaver fortsat skal udnytte de teknologiske fremskridt. Sameksistens mellem private og offentlige udbydere af audiovisuelle medietjenester er et særligt kendetegn ved det europæiske audiovisuelle mediemarked.
- (14) Kommissionen har iværksat initiativet »i 2010 — Et europæisk informationssamfund« for at fremme vækst og beskæftigelse i informationssamfundet og mediebranchen. Dette er en helhedsstrategi, hvis formål er at tilskynde til produktion af europæisk indhold, udvikling af en digital økonomi og udbredelse af ikt i en situation med konvergens mellem informationssamfundets tjenester og medietjenester, netværk og apparater, ved at modernisere alle EU's politiske virkemidler og tage dem i brug: lovregulering, forskning og partnerskaber med erhvervslivet. Kommissionen har sat sig for at tilvejebringe sammenhængende rammevilkår på det indre marked for informationssamfundstjenester og medietjenester ved at modernisere de relevante retsregler for audiovisuelle tjenester. Målet med i 2010-initiativet vil i princippet opfyldes ved at lade virksomhederne vokse og kun indføre den regulering, der er nødvendig, samt ved at lade små nystartede virksomheder, der vil være fremtidens job- og værdiskabere, blomstre, udvikles og skabe beskæftigelse på et frit marked.
- (15) Den 4. september 2003 ⁽⁶⁾, 22. april 2004 ⁽⁷⁾ og 6. september 2005 ⁽⁸⁾ vedtog Europa-Parlamentet beslutninger, der støttede hovedprincippet om grundregler for alle audiovisuelle medietjenester og supplerende regler for fjernsynsudsendelser.

⁽¹⁾ EUT C 285 E af 22.11.2006, s. 126.

⁽²⁾ EUT C 293 E af 2.12.2006, s. 155.

⁽³⁾ EUT C 296 E af 6.12.2006, s. 104.

⁽⁴⁾ EUT L 201 af 25.7.2006, s. 15.

⁽⁵⁾ EFT C 30 af 5.2.1999, s. 1.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets beslutning om Fjernsyn uden grænser (EUT C 76 E af 25.3.2004, s. 453).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets beslutning om risikoen for krænkelse af ytrings- og informationsfriheden (artikel 11, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder) i EU og navnlig i Italien (EUT C 104 E af 30.4.2004, s. 1026).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets beslutning om anvendelsen af artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF (»Fjernsyn uden grænser«), som ændret ved direktiv 97/36/EF, i perioden 2001-2002 (EUT C 193 E af 17.8.2006, s. 117).

- (16) Dette direktiv styrker overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og ligger helt på linje med principperne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ⁽¹⁾, særlig artikel 11. Således bør direktivet på ingen måde hindre medlemsstaterne i at anvende deres forfatningsregler om presse- og ytringsfrihed.
- (17) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser i henhold til Rådets og Europa-Parlamentets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester ⁽²⁾. Udkast til nationale foranstaltninger for on-demand audiovisuelle medietjenester, der er strengere eller mere detaljerede end dem, der er nødvendige for blot at gennemføre direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed ⁽³⁾, bør derfor følge de proceduremæssige forpligtelser, der er indeholdt i artikel 8 i direktiv 98/34/EF.
- (18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) ⁽⁴⁾ berører ifølge dets artikel 1, stk. 3, ikke foranstaltninger, der er truffet på EU-plan eller nationalt plan for at forfølge mål af almen interesse, navnlig for så vidt angår regulering af indhold og politikken på det audiovisuelle område.
- (19) Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes og disses myndigheders beføjelser vedrørende organisation — herunder koncessionsordninger, administrative tilladelser og beskatning — samt finansiering af udsendelserne og programindhold. En selvstændig kulturel udvikling i medlemsstaterne og bevarelsen af den kulturelle mangfoldighed i Unionen vil derfor blive opretholdt.
- (20) Bestemmelserne i dette direktiv bør ikke indebære, at medlemsstaterne skal indføre — eller tilskyndes til at indføre — nye systemer med tilladelser eller administrative godkendelser for audiovisuelle medietjenester.
- (21) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af en audiovisuel medietjeneste kun dække audiovisuelle medietjenester, hvad enten de er fjernsynsudsendelser eller on-demandbaserede, der er massemedier, det vil sige som er bestemt for og vil kunne have en klar indvirkning på en betydelig del af offentligheden. Definitionen bør kun omfatte tjenester, der falder inden for definitionen af tjenesteydelser i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og bør således omfatte enhver form for økonomisk virksomhed, herunder udøvet af public service-foretagender, men ikke virksomhed, der overvejende er af ikke-økonomisk art, og som ikke konkurrerer med tv-spredning, som f.eks. private websteder og tjenester, der består i at udbyde eller distribuere audiovisuelt indhold, skabt af private brugere til deling eller udveksling inden for interessegrupper.
- (22) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af en audiovisuel medietjeneste dække massemedier, hvis funktion er at informere, underholde og oplyse offentligheden og bør omfatte audiovisuel kommerciel kommunikation, men bør udelukke enhver form for privat korrespondance, som f.eks. e-mails, der udsendes til et begrænset antal modtagere. Definitionen bør udelukke alle tjenester, hvis hovedformål ikke er distribution af audiovisuelt indhold, det vil sige hvis eventuelle audiovisuelle indhold blot er en biomstændighed ved tjenesten. Eksempler på dette kunne være websteder, der kun indeholder audiovisuelle elementer, der fungerer som støtte, f.eks. animerede grafiske elementer, korte reklamespots eller information om et produkt eller en ikke-audiovisuel tjeneste. Tilfældighedsspil med en indsats, som repræsenterer en pengeværdi, herunder lotterier, væddemål og andre former for spiltjenester, samt online-spil og søgemaskiner, men ikke tv-udsendelser om spil og tilfældighedsspil, bør derfor også udelukkes fra direktivets anvendelsesområde.
- (23) I dette direktiv bør udtrykket »audiovisuel« henvise til levende billeder med eller uden lyd, herunder således stumfilm, men ikke lydtransmission eller radiotjenester. Hovedformålet med en audiovisuel medietjeneste er at udbyde programmer, men definitionen af en sådan tjeneste bør også dække tekstbaseret indhold, der ledsager programmer, såsom undertekstningstjenester og elektroniske programoversigter. Selvstændige tekstbaserede tjenester bør ikke omfattes af dette direktiv, som ikke bør berøre medlemsstaternes frihed til at lovgive om sådanne tjenester på nationalt plan i overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.
- (24) Det er kendetegnende for on-demand audiovisuelle tjenester, at de er »tv-lignende«, det vil sige at de konkurrerer om samme seere som fjernsynsudsendelser, og at deres art og måden, hvorpå man får adgang til dem, med rimelighed vil få brugeren til at forvente, at tjenesterne er reguleret ved dette direktiv. I lyset af dette og for at hindre skævheder med hensyn til fri bevægelighed og konkurrence bør begrebet »program« derfor fortolkes dynamisk under hensyn til udviklingen inden for tv-spredning.

⁽¹⁾ EUT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

⁽³⁾ EUT L 332 af 18.12.2007, s. 27.

⁽⁴⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33.

- (25) Begrebet »redaktionelt ansvar« er afgørende for definitionen af medietjenesteudbyderens rolle og dermed for definitionen af audiovisuelle medietjenester. Medlemsstaterne kan specificere yderligere aspekter af definitionen »redaktionelt ansvar«, navnlig begrebet »effektiv kontrol«, når de vedtager gennemførelsesforanstaltninger til dette direktiv. Dette direktiv bør ikke berøre de fritagelser for ansvar, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«) ⁽¹⁾.
- (26) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af medietjenesteudbyder udelukke fysiske eller juridiske personer, der blot sender programmer, hvis redaktionelle ansvar påhviler tredjemænd.
- (27) Til fjernsynsudsendelser hører i øjeblikket navnlig analogt og digitalt tv, livestreaming, webcasting og near video-on-demand, mens video-on-demand for eksempel her er en on-demand audiovisuel tjeneste. For fjernsynsudsendelser eller fjernsynsprogrammer, der også tilbydes som on-demand audiovisuelle tjenester af den samme medietjenesteudbyder, bør direktivets krav generelt betragtes som opfyldt ved de krav, der gælder for fjernsynsudsendelser, det vil sige lineær udsendelse. Når forskellige former for tjenester tilbydes parallelt, selv om der er tale om klart separate tjenester, bør dette direktiv imidlertid finde anvendelse på hver af de berørte tjenester.
- (28) Direktivets anvendelsesområde bør ikke dække elektroniske udgaver af aviser og blade.
- (29) Alle de egenskaber ved en audiovisuel medietjeneste, som er angivet i definitionen og forklaret i betragtning 21 til 28, bør være til stede samtidigt.
- (30) I forbindelse med fjernsynsudsendelser bør begrebet »samtidig modtagelse« også dække omtrent samtidig modtagelse forårsaget af variationer i det korte tidsrum, der af tekniske årsager i forbindelse med transmissionsprocessen forløber mellem transmission og modtagelse af udsendelsen.
- (31) En bred definition af »audiovisuel kommerciel kommunikation« bør fastlægges ved dette direktiv, som imidlertid ikke bør omfatte public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag til fordel for velgørenhed.
- (32) Med henblik på dette direktiv bør »europæiske programmer« i dette direktiv defineres på en sådan måde, at der ikke gribes ind i medlemsstaternes mulighed for at præcisere denne definition for så vidt angår de medietjenesteudbydere, som henhører under deres kompetence under overholdelse af EU-lovgivningen og under hensyn til dette direktivs mål.
- (33) Oprindelseslandsprincippet bør betragtes som kernen i dette direktiv, da det er uomgængeligt for etableringen af et indre marked. Princippet bør finde anvendelse på alle audiovisuelle medietjenester, således at medietjenesteudbyderne får den retssikkerhed at arbejde under, der er nødvendig som grundlag for nye forretningsmodeller, og udbygning af sådanne tjenester. Det er også en forudsætning for den frie udveksling af informationer og audiovisuelle programmer på det indre marked.
- (34) For at fremme en stærk, konkurrencedygtig og integreret europæisk audiovisuel industri og øge mediepluralismen i Unionen bør kun én medlemsstat have jurisdiktion over en audiovisuel medietjenesteudbyder, og informationspluralismen bør være et grundlæggende princip inden for Unionen.
- (35) Formålet med at fastsætte en række praktiske kriterier er ved hjælp af en udtømmende procedure at kunne bestemme, at kun én medlemsstat har jurisdiktion over en udbyder af medietjenester i forbindelse med tilvejebringelse af de tjenesteydelser, som direktivet vedrører. Under hensyn til Den Europæiske Unions Domstols retspraksis og for at undgå tilfælde, hvor der er et tomrum med hensyn til jurisdiktion, er det dog hensigtsmæssigt at lægge etableringskriteriet i den betydning, hvori det anvendes i artikel 49 til 55 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, til grund som det endelige kriterium for bestemmelsen af en medlemsstats jurisdiktion.
- (36) Forpligtelsen til at føre kontrol med overholdelse af den ved dette direktiv samordnede nationale lovgivning i den medlemsstat, hvorfra udsendelserne bringes, er efter EU-retten tilstrækkelig til at sikre fri udveksling af udsendelser uden fornyet kontrol på det samme grundlag i de enkelte modtagermedlemsstater. En modtagermedlemsstat kan dog modtagesvist og på særlige betingelser midlertidigt indstille retransmission af fjernsynsudsendelser.
- (37) Det bør kun være muligt at begrænse det frie udbud af on-demand audiovisuelle medietjenester i overensstemmelse med betingelser og procedurer, som svarer til dem, der allerede er fastlagt i artikel 3, stk. 4, 5 og 6, i direktiv 2000/31/EF.
- (38) Den teknologiske udvikling, især inden for digitale satellitprogrammer, betyder, at der bør anlægges subsidiære kriterier for at sikre, at reguleringen bliver hensigtsmæssig og gennemføres effektivt, og for at give aktørerne faktisk magt over indholdet af audiovisuelle tjenester.

⁽¹⁾ EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

- (39) Da dette direktiv vedrører tjenester, der udbydes til almenheden i Unionen, bør det kun finde anvendelse på audiovisuelle medietjenester, som kan modtages direkte eller indirekte af offentligheden i en eller flere medlemsstater med almindeligt forbrugerudstyr. Definitionen af, hvad der er almindeligt forbrugerudstyr, bør overlades til de kompetente nationale myndigheder.
- (40) Den frie etableringsret er fastslået som en grundlæggende ret i artikel 49 til 55 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Det betyder, at udbydere af medietjenester som hovedregel bør have ret til frit at vælge, i hvilken medlemsstat de vil etablere sig. Domstolen har desuden understreget, at traktaten ikke indeholder noget »forbud mod, at en virksomhed gør brug af retten til fri udveksling af tjenesteydelser i tilfælde, hvor den ikke udbyder tjenesteydelser i den medlemsstat, hvor den er etableret«⁽¹⁾.
- (41) Medlemsstaterne bør kunne anlægge mere detaljerede eller strengere regler over for medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion på de områder, der samordnes i dette direktiv, men bør samtidig sikre, at disse regler er i overensstemmelse med de generelle principper i EU-retten. For at tage højde for situationer, hvor et tv-spretningsforetagende, der henhører under én medlemsstats jurisdiktion, leverer en fjernsynsudsendelse, som helt eller fortrinsvis er rettet mod en anden medlemsstats område, er et krav om, at medlemsstaterne samarbejder med hinanden, og i tilfælde af omgåelse ville en kodificering af Domstolens retspraksis⁽²⁾ og i tilknytning hertil indførelse af en mere effektiv procedure være en passende løsning, der tager hensyn til medlemsstaternes interesser uden at skabe tvivl om, hvorvidt oprindelseslandsprincippet anvendes korrekt. Begrebet »bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse« er udviklet af Domstolen i dens retspraksis vedrørende artikel 43 og 49 i EF-traktaten (nu artikel 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde) og omfatter bl.a. bestemmelser om forbrugerbeskyttelse, beskyttelse af mindreårige og kulturpolitik. Da medlemsstat, der anmoder om samarbejde, bør sikre, at de særlige nationale bestemmelser er objektivt nødvendige, at de anvendes på en ikke-diskriminerende måde og at de ikke er mere vidtgående end nødvendigt for at nå disse resultater.
- (42) Når en medlemsstat i hvert enkelt tilfælde vurderer, om en udsendelse fra en medietjenesteudbyder, der er etableret i en anden medlemsstat, helt eller fortrinsvis er rettet mod dens område, kan den henholde sig til indikatorer som tv-reklame- og/eller abonnementsindtægternes oprindelse, tjenestens hovedsprog eller forekomsten af programmer eller kommerciel kommunikation, som specifikt er rettet mod befolkningen i den medlemsstat, hvor de modtages.
- (43) I henhold til dette direktiv og uanset oprindelseslandsprincippet kan medlemsstaterne fortsat træffe foranstaltninger, som begrænser den frie tv-spretningsvirksomhed, men kun på de betingelser og efter den procedure, direktivet fastlægger. Ifølge Domstolens faste retspraksis skal enhver begrænsning i den frie udveksling af tjenesteydelser, som enhver anden afvigelse fra et grundlæggende princip i traktaten, fortolkes restriktivt⁽³⁾.
- (44) I meddelelsen til Europa-Parlamentet og Rådet om bedre regulering for vækst og beskæftigelse i Den Europæiske Union understregede Kommissionen nødvendigheden af at foretage en omhyggelig analyse af, hvilken reguleringsmetode der er mest hensigtsmæssig, navnlig for at fastslå om lovgivning er at foretrække i en bestemt sektor for et bestemt problem, eller om man bør overveje alternative metoder, f.eks. samregulering eller selvregulering. Endvidere har erfaringer vist, at både samregulering og selvregulering, der gennemføres efter medlemsstaternes forskellige retstraditioner, kan spille en væsentlig rolle for realiseringen af en højere grad af forbrugerbeskyttelse. De foranstaltninger, der træffes for at gennemføre målsætninger af almen interesse inden for sektoren for nye audiovisuelle medietjenester, er mere effektive, hvis de bliver truffet med aktiv støtte fra tjenesteudbydere selv. Selvregulering er således en slags frivilligt initiativ, som gør det muligt for de økonomiske operatører, arbejdsmarkedets parter, ngo'er eller foreninger selv at vedtage fælles retningslinjer.
- Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med deres forskellige retlige traditioner anerkende den rolle, som effektiv selvregulering kan spille som supplement til den gældende lovgivningsmekanisme og de gældende retlige og/eller administrative mekanismer, samt dens positive bidrag til opfyldelsen af målene i dette direktiv. Selvregulering kan være en supplerende metode til gennemførelse af visse af dette direktivs bestemmelser, men bør dog ikke erstatte den nationale lovgivers forpligtelser. Samregulering skaber i sin minimale form et »juridisk bånd« mellem selvregulering og de nationale lovgivende myndigheder i overensstemmelse med de retlige traditioner i medlemsstaterne. Samregulering bør tillade statslig indgriben, såfremt målene hermed ikke opfyldes. Uden at det berører medlemsstaternes formelle forpligtelser med hensyn til gennemførelse, tilskynder dette

(1) Sag C-56/96, VT4 mod Vlaamse Gemeenschap, Sml. 1997 I, s. 3143, præmis 22, og sag C-212/97, Centros mod Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Sml. 1999 I, s. 1459; se også sag C-11/95, Kommissionen mod Belgien, Sml. 1996 I, s. 4115, og sag C-14/96, Paul Denuit, Sml. 1997 I, s. 2785.

(2) Sag C-212/97, Centros mod Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, anført ovenfor; sag 33/74, Van Binsbergen mod Bestuur van de Bedrijfsvereniging, Sml. 1974, s. 1299, sag C-23/93, TV 10 SA mod Commissariaat voor de Media, Sml. 1994 I, s. 4795, præmis 21.

(3) Sag C-355/98, Kommissionen mod Belgien Sml. 2000 I, s. 1221, præmis 28, sag C-348/96, Calfa, Sml. 1999 I, s. 11, præmis 23.

direktiv til anvendelse af samregulering og selvregulering. Dette bør hverken forpligte medlemsstaterne til at indføre ordninger for sam- og/eller selvregulering, eller afbryde eller true eksistensen af nuværende sam- eller selvreguleringsordninger, der allerede er indført i medlemsstaterne, og som fungerer effektivt.

(45) Da de audiovisuelle medietjenester har nogle ganske særlige egenskaber, ikke mindst evnen til at påvirke meningsdannelsen, er det afgørende, at brugerne præcis ved, hvem der er ansvarlig for disse tjenesters indhold. Derfor er det vigtigt, at medlemsstaterne sørger for, at brugerne når som helst har let og direkte adgang til oplysninger om medietjenesteudbyderen. Hver medlemsstat må fastsætte de nærmere praktiske bestemmelser om, hvordan dette mål kan nås uden overtrædelse af andre relevante bestemmelser i EU-retten.

(46) Retten for handicappede og ældre til at deltage og blive integreret i samfundslivet og det kulturelle liv i Unionen er uløseligt forbundet med tilgængelige audiovisuelle medietjenester. Midlerne for at opnå tilgængelighed bør omfatte, men ikke begrænses til, tegnsprog, undertekster, lydbeskrivelse og let forståelig menustyring.

(47) »Mediekendskab« henviser til den viden, de færdigheder og den forståelse, der er nødvendig for at sætte forbrugerne i stand til at bruge medierne effektivt og sikkert. Personer med mediekendskab er i stand til at træffe kvalificerede valg, forstå arten af indhold og tjenester og drage fordel af hele det spektrum af muligheder, som de nye kommunikationsteknologier giver. De kan bedre beskytte sig selv og deres familier mod skadeligt eller krænkende materiale. Derfor bør mediekendskabet forbedres i alle sektorer af samfundet, og de fremskridt, der gøres, bør følges nøje. Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 20. december 2006 om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten i forbindelse med den europæiske industris konkurrenceevne inden for audiovisuelle tjenester og online-informationstjenester ⁽¹⁾ indeholder allerede en række mulige foranstaltninger til fremme af mediekendskab såsom løbende uddannelse af lærere og undervisere, specifik undervisning i internettet for børn fra en tidlig alder omfattende lektioner med adgang for forældrene eller tilrettelæggelse af nationale oplysningskampagner for borgerne under anvendelse af alle kommunikationsmidler for at oplyse om, hvordan internettet anvendes ansvarligt.

(48) Retten til tv-transmission af begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden kan købes med eneret af tv-spredningsforetagender. Det er imidlertid vigtigt at fremme pluralismen gennem mangfoldighed inden for produktion og programsætning af nyheder overalt i Unionen og at respektere de principper, der er nedfældet i artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(49) Det er af afgørende betydning, at medlemsstaterne er i stand til at træffe foranstaltninger til at beskytte retten til information og sikre borgerne bred adgang til tv-dækning af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse — nationale eller ikke-nationale — såsom De Olympiske Lege og Europa- og Verdensmesterskaberne i fodbold. Med henblik herpå har medlemsstaterne ret til i overensstemmelse med EU-retten at fastsætte nærmere bestemmelser for, hvorledes tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion kan udøve deres eneret til at dække sådanne begivenheder.

(50) Det er nødvendigt at fastsætte EU-bestemmelser for at undgå eventuel retlig usikkerhed og fordrejning af markedsvilkårene og for at forlige fri bevægelighed for tv-tjenester med behovet for at forhindre eventuel omgåelse af nationale foranstaltninger, der er truffet for at beskytte legitime almene interesser.

(51) Der bør fastlægges bestemmelser for, hvorledes tv-spredningsforetagender kan udøve deres eventuelle eneret til begivenheder, der anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i en anden medlemsstat end den, hvis jurisdiktion tv-spredningsforetagendet hører under. For at undgå erhvervelse af rettigheder i spekulationsøjemed med henblik på at omgå nationale foranstaltninger er det nødvendigt, at disse bestemmelser finder anvendelse på aftaler, der er indgået efter offentliggørelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF ⁽²⁾, og som vedrører begivenheder, der finder sted efter gennemførelsesdatoen. Når aftaler, der er indgået før offentliggørelsen af det nævnte direktiv, fornyes, betragtes de som nye aftaler.

(52) Begivenheder af »væsentlig samfundsmæssig interesse« som defineret i dette direktiv bør opfylde visse kriterier, idet de skal være begivenheder i særklasse, som er af interesse for offentligheden i Unionen eller i en bestemt medlemsstat eller i en vigtig del af en bestemt medlemsstat, og tilrettelægges forud af en organisator, der juridisk har ret til at sælge de rettigheder, der er knyttet til disse begivenheder.

(53) Ved »gratis fjernsyn« forstås i dette direktiv en tv-udsendelse på en offentlig eller kommerciel kanal af programmer, der er tilgængelige for offentligheden uden betaling ud over de former for finansiering af tv, der er almindeligt anvendt i hver medlemsstat (såsom licensafgift og/eller abonnementsafgift til et kableselskab).

(54) Medlemsstaterne har mulighed for at træffe alle de foranstaltninger, som de finder passende, over for audiovisuelle medietjenester fra tredjelande, hvis disse udsendelser ikke opfylder betingelserne i artikel 2, forudsat at EU-retten og Unionens internationale forpligtelser overholdes.

⁽¹⁾ EUT L 378 af 27.12.2006, s. 72.

⁽²⁾ EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60.

- (55) For at værne om den grundlæggende frihed til at modtage oplysninger og sikre, at seernes interesser i Unionen nyder den fornødne beskyttelse i fuldt omfang, bør indehavere af eneretten til tv-transmission af begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden, give andre tv-spredningsforetagender ret til at benytte korte uddrag i generelle nyhedsprogrammer på loyale, rimelige og ikke-diskriminerende vilkår under behørig hensyntagen til enerettighederne. Vilkårene bør meddeles i god tid før hver begivenhed, der er af stor interesse for offentligheden, således at andre har tid til at gøre brug af deres ret. Et tv-spredningsforetagende bør have mulighed for at udøve denne ret gennem et medlem, der specifikt optræder på vegne af dette i det konkrete tilfælde. Sådanne korte uddrag kan benyttes til EU-dækkende udsendelser via enhver kanal, herunder rene sportskanaler, og bør som hovedregel ikke være længere end 90 sekunder. Retten til adgang til korte uddrag bør kun finde anvendelse på et grænseoverskridende grundlag, når det er nødvendigt. Et tv-spredningsforetagende skal derfor først søge adgang fra et tv-spredningsforetagende etableret i samme medlemsstat, der har eneretten til de begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden.

Begrebet generelle nyhedsprogrammer bør ikke omfatte kompilering af korte uddrag i underholdningsprogrammer. Oprindelseslandsprincippet bør finde anvendelse på såvel adgangen til som transmissionen af korte uddrag. I en grænseoverskridende kontekst betyder det, at de forskellige lovgivninger bør anvendes sekventielt: Først, for så vidt angår adgangen til korte uddrag, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor det tv-spredningsforetagende, der leverer det første signal (det vil sige som giver adgang), er etableret, finde anvendelse. Det er sædvanligvis den medlemsstat, hvor den pågældende begivenhed finder sted. Hvis en medlemsstat har indført en ækvivalent ordning for adgang til den pågældende begivenhed, bør lovgivningen i denne medlemsstat finde anvendelse i alle tilfælde. Dernæst, for så vidt angår transmissionen af de korte uddrag, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor det tv-spredningsforetagende, der anvender (det vil sige sender) de korte uddrag, er etableret, finde anvendelse.

- (56) Kravene i nærværende direktiv, for så vidt angår adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden med henblik på korte nyhedsindslag, bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet⁽¹⁾ og de relevante internationale konventioner om ophavsret og beslægtede rettigheder. Medlemsstaterne bør fremme adgangen til begivenheder af stor interesse for offentligheden ved at indrømme adgang til tv-spredningsforetagendets signal, som omhandlet i dette direktiv. De kan dog vælge andre ækvivalente midler som omhandlet i dette direktiv. Sådanne midler omfatter bl.a., at der gives adgang til det sted, hvor disse begivenheder finder

sted, før der indrømmes adgang til signalet. Tv-spredningsforetagender bør dog ikke hindres i at indgå mere detaljerede aftaler.

- (57) Det bør sikres, at medietjenesteudbydernes praksis med at udbyde deres live-tv-udsendelser af nyhedsprogrammer som on-demand tjenester, efter de har været sendt i direkte tv, er mulig, uden at det er nødvendigt at skræddersy det enkelte program ved at udelade korte uddrag. Muligheden bør begrænses til levering af det identiske tv-program på on-demand basis fra samme medietjenesteudbyder, så det ikke kan anvendes til at skabe nye on-demandbaserede forretningsmodeller på grundlag af korte uddrag.
- (58) On-demand audiovisuelle tjenester adskiller sig fra fjernsynsudsendelser, hvad angår brugernes valgmuligheder med hensyn til indhold og tidspunkt, og hvad angår deres samfundsmæssige virkninger⁽²⁾. Derfor er det rimeligt at fastsætte mindre strenge regler for on-demand audiovisuelle tjenester, som kun bør overholde grundreglerne i dette direktiv.
- (59) Tilstedeværelsen af skadeligt indhold i de audiovisuelle medietjenester giver anledning til bekymring hos lovgiverne, medieindustrien og forældre. Der vil også komme nye udfordringer, især i forbindelse med nye platforme og produkter. Regler, der beskytter mindreåriges fysiske, mentale og moralske udvikling såvel som den menneskelige værdighed i alle audiovisuelle medietjenester, herunder audiovisuel kommerciel kommunikation, er derfor nødvendige.
- (60) Indgreb, hvis formål er at beskytte den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, bør nøje afvejes mod ytringsfriheden, som fastslået i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Formålet med sådanne foranstaltninger, som f.eks. anvendelse af personlige identifikationsnumre (PIN-koder), filtreringssystemer eller mærkning bør således være at sikre en tilstrækkelig grad af beskyttelse af den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, særlig med hensyn til on-demand audiovisuelle medietjenester. I henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten er betydningen af filtreringssystemer og mærkning allerede anerkendt, og den omfattede en række mulige foranstaltninger til gavn for mindreårige som f.eks. systematisk at stille et effektivt, opdaterbart og let anvendeligt filtreringssystem til rådighed for brugerne, når de tegner et abonnement hos en internetudbyder, eller udstyre adgangen til tjenester særligt beregnet på børn med automatiske filtreringssystemer.

⁽¹⁾ EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10.

⁽²⁾ Sag C-89/04, Mediakabel BV mod Commissariaat voor de Media, Sml. 2005 I, s. 4891.

- (61) Udbydere af audiovisuelle medietjenester, som henhører under medlemsstaternes jurisdiktion, bør under alle omstændigheder underlægges et forbud mod udbredelse af børnepornografi i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi ⁽¹⁾.
- (62) Ingen af de bestemmelser om beskyttelse af den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, som indføres ved dette direktiv, kræver nødvendigvis, at de foranstaltninger, der træffes til beskyttelse af disse interesser, bør gennemføres som offentlige organers forudgående kontrol med de audiovisuelle medietjenester.
- (63) En samordning er nødvendig for at gøre det lettere for enkeltpersoner og virksomheder, der producerer fjernsynsprogrammer med kulturelt sigte, at optage og udøve deres virksomhed.
- (64) Mindstekrav til alle offentlige og private fjernsynsudsendelser i Unionen vedrørende europæiske audiovisuelle produktioner har været et effektivt middel til at fremme produktionen, den uafhængige produktion og distribution i de nævnte foretagender, og disse krav supplerer andre tiltag, der allerede er eller vil blive foreslået med henblik herpå.
- (65) Det er derfor nødvendigt at skabe tilstrækkeligt store markeder til, at fjernsynsproduktioner i medlemsstaterne kan få dækket de nødvendige investeringer, ikke blot ved at der fastlægges fælles bestemmelser, der åbner de nationale markeder, men også ved at der, når det er muligt, med passende midler sørges for, at størstedelen af fjernsynsudsendelser i medlemsstaterne, forbeholdes europæisk producerede programmer. For at gøre det muligt at vurdere disse reglers og målsætningers gennemførelse, bør medlemsstaterne aflægge rapport til Kommissionen om anvendelsen af dette direktivs bestemmelser om, hvor stor en del af sendetiden der skal forbeholdes programmer, produceret i Europa, og uafhængige produktioner. Ved beregningen af denne del må der tages hensyn til den særlige situation i Grækenland og i Portugal. Kommissionen bør fremsende disse rapporter til de øvrige medlemsstater, evt. ledsaget af en udtalelse, hvori der især tages hensyn til de fremskridt, der er gjort i forhold til tidligere år, til førstegangsudsendelsers andel i programtiden, til de særlige forhold, som de nye tv-spredningsforetagender virker under, og til den særlige situation i lande, der har ringe produktionskapacitet, eller hvis sprog har begrænset udbredelse.
- (66) Det er vigtigt at søge passende midler og procedurer, som er i overensstemmelse med EU-retten, til at fremme gennemførelsen af dette direktivs mål med henblik på vedtagelsen af egnede foranstaltninger til fremme og udvikling af den europæiske audiovisuelle produktion og distribution, navnlig i lande, der har ringe produktionskapacitet, eller hvis sprog har begrænset udbredelse.
- (67) De europæiske produktioners forholdsmæssige andel skal opnås under hensyntagen til de økonomiske muligheder. Det er derfor nødvendigt med en ordning, der tager sigte på gradvis at nå dette mål.
- (68) En forpligtelse til, hvor det er muligt, at forbeholde en vis andel af programtiden til uafhængige produktioner, der er produceret af producenter, der er uafhængige af tv-spredningsforetagender, vil stimulere til nye typer fjernsynsproduktionsvirksomheder, især oprettelse af små og mellemstore virksomheder. Herved skabes der nye muligheder for lancering af kunstnerisk talent, for kulturel beskæftigelse og for kulturarbejdere.
- (69) On-demand audiovisuelle medietjenester rummer i sig muligheden for delvis at erstatte fjernsynsudsendelser. Derfor bør de, når det er muligt, fremme produktionen og distributionen af europæiske programmer og dermed aktivt bidrage til, at den kulturelle mangfoldighed fremmes. En sådan støtte til europæiske programmer kunne f.eks. have form af finansielle bidrag fra sådanne tjenester til produktion af europæiske programmer og erhvervelse af rettigheder hertil, en minimumsandel af europæiske programmer i »video on-demand«-kataloger eller en attraktiv præsentation af europæiske programmer i elektroniske programoversigter. Det er vigtigt regelmæssigt på ny at gennemgå anvendelsen af bestemmelserne om audiovisuelle medietjenesters fremme af europæiske programmer. I de efter dette direktiv udarbejdede rapporter bør medlemsstaterne også navnlig gøre rede for sådanne tjenesters økonomiske bidrag til produktion af europæiske programmer og til erhvervelse af rettigheder til sådanne programmer, de europæiske programmeres andel i de audiovisuelle medietjenesters udbud og det faktiske forbrug af de europæiske programmer, sådanne tjenester tilbyder.
- (70) Ved gennemførelsen af artikel 16 bør medlemsstaterne tilskynde til, at coproducerede europæiske programmer eller europæiske programmer af udenlandsk oprindelse får en tilstrækkelig andel af tv-spredningsforetagendernes programflader.
- (71) Når medlemsstaterne definerer »producenter, som er uafhængige af tv-spredningsforetagender«, jf. artikel 17, bør de tage passende hensyn til kriterier som ejerskab af produktionsselskabet, antallet af programmer leveret til det samme tv-spredningsforetagende og ejerskab af sekundære rettigheder.
- (72) Kanaler, der udelukkende sender på et sprog, der ikke er et af medlemsstaternes sprog, bør ikke være omfattet af artikel 16 og 17 i dette direktiv. Hvor et eller flere sådanne sprog dækker en væsentlig del af, men ikke hele kanalens sendetid, er det dog kun denne del af sendetiden, som artikel 16 og 17 ikke bør finde anvendelse på.

⁽¹⁾ EUT L 13 af 20.1.2004, s. 44.

- (73) Nationale støtteforanstaltninger til udvikling af den europæiske produktion kan anvendes, for så vidt de er i overensstemmelse med EU-retten.
- (74) Målsætningen om at støtte den europæiske programindustri kan opfyldes i medlemsstaterne som led i struktureringen af deres audiovisuelle medietjenester, bl.a. ved at de pålægger visse udbydere af medietjenester en pligt til at varetage offentlige interesser, herunder pligt til i væsentligt omfang at investere i europæiske produktioner.
- (75) Udbydere af medietjenester, programfremstillere, producenter, ophavsmænd og andre sagkyndige bør tilskyndes til at udforme mere detaljerede koncepter og strategier med henblik på at udvikle europæisk audiovisuel fiktion beregnet for et internationalt publikum.
- (76) Det er vigtigt, at det sikres, at spillefilm sendes inden for perioder, der aftales mellem rettighedshaverne og udbydere af medietjenester.
- (77) Spørgsmålet om fastsættelse af særlige frister for de forskellige former for udsendelse af filmproduktioner skal først og fremmest afgøres i aftalerne mellem de berørte parter eller de pågældende branchefolk.
- (78) Medlemsstaterne kan fortsat, dersom de ønsker at favorisere et bestemt sprog, fastsætte strengere eller mere detaljerede regler, navnlig på grundlag af sprogkriterier, forudsat at disse regler er i overensstemmelse med Unionens retsfor skrifter og navnlig ikke finder anvendelse på retransmission af udsendelser fra andre medlemsstater.
- (79) Med adgangen til on-demand audiovisuelle medietjenester øges forbrugernes valgmuligheder. Detaljerede regler for audiovisuel kommerciel kommunikation for on-demand audiovisuelle medietjenester forekommer derfor hverken berettigede eller meningsfulde fra en teknisk synsvinkel. Dog bør al audiovisuel kommerciel kommunikation ikke alene overholde identifikationsreglerne, men også et grundlæggende sæt kvalitetsregler, således at klart formulerede mål af samfundsmæssig interesse iagttages.
- (80) Kommissionen var i sin fortolkningsmeddelelse om visse aspekter ved bestemmelserne i direktivet om »Fjernsyn uden grænser«⁽¹⁾ i forbindelse med tv-reklamer inde på, at nye reklameteknikker og innovationer inden for markedsføring har skabt nye effektive audiovisuelle kommercielle kommunikationsmuligheder via traditionelle fjernsynsvirksomheder, som dermed kan få bedre muligheder for at konkurrere på lige fod med innovationer, der bygger på selvvalg.
- (81) Udviklingen inden for handel og teknologi betyder, at brugerne får flere valgmuligheder og større ansvar, når de bruger de audiovisuelle medietjenester. For at blive ved med at stå i et rimeligt forhold til målene af almen interesse, bør reguleringen rumme en vis fleksibilitet med hensyn til fjernsynsudsendelser. Adskillelsesprincippet bør begrænses til at gælde tv-reklamer og teleshopping, og produktplacering bør tillades under visse omstændigheder, medmindre en medlemsstat beslutter andet. Skjult produktplacering bør dog være forbudt. Adskillelsesprincippet bør ikke hindre brug af nye reklameteknikker.
- (82) Foruden dette direktivs bestemmelser om reklamepraksis gælder bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked⁽²⁾ for urimelig handelspraksis som f.eks. vildledende og aggressiv handelspraksis i audiovisuelle medietjenester. Desuden bør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF af 26. maj 2003 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse⁽³⁾, som forbyder reklame for cigaretter og andre tobaksvarer i trykte medier, informationssamfundstjenester og radioudsendelser, ikke berøre dette direktiv på grund af de audiovisuelle medietjenesters særlige karakter. Artikel 88, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler⁽⁴⁾, som forbyder offentlig reklame for visse lægemidler, gælder, som fastsat i samme direktivs artikel 88, stk. 5, og med forbehold af nærværende direktivs artikel 21. Endvidere bør dette direktiv ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 af 20. december 2006 om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer⁽⁵⁾.
- (83) For at sikre, at forbrugernes interesser i deres egenskab af seere beskyttes fuldt ud og behørigt, er det vigtigt, at fjernsynsreklamer underkastes en række minimumsregler og -normer, og at medlemsstaterne fortsat har ret til at indføre mere detaljerede eller strengere regler, eller i visse tilfælde andre vilkår, for tv-spredningsforetagender, der henhører under deres myndighed.
- (84) Medlemsstaterne bør under overholdelse af EU-retten kunne fastsætte andre betingelser for reklameindslag og andre begrænsninger af reklametiden med henblik på at fremme udsendelser, der udelukkende er bestemt til det nationale område, og som hverken direkte eller indirekte kan modtages i en eller flere andre medlemsstater.

(1) EFT C 102 af 28.4.2004, s. 2.

(2) EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.

(3) EUT L 152 af 20.6.2003, s. 16.

(4) EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67.

(5) EUT L 404 af 30.12.2006, s. 9.

- (85) I betragtning af seernes øgede muligheder for at undgå reklamer ved brug af nye teknologier såsom personlige videobåndoptagere og det større udvalg af kanaler er det ikke berettiget at detailregulere indsættelsen af reklameindslag for at beskytte seerne. Mens den tilladte reklamemængde pr. time ikke bør øges, bør dette direktiv give tv-spredningsforetagender fleksibilitet med hensyn til at vælge, hvor de indsættes, blot dette ikke virker urimeligt forstyrrende på helheden i det enkelte program.
- (86) Dette direktiv har til formål at beskytte det særligt karakteristiske ved europæisk fjernsyn, hvor reklamer fortrinsvis placeres mellem programmerne, og det begrænser derfor muligheden for afbrydelser i spillefilm og tv-film samt afbrydelser i visse programkategorier, der kræver særlig beskyttelse.
- (87) En 20 %-grænse for tv-reklame- og teleshoppingindslag pr. klokke-time, også gældende i prime time, bør fastsættes. Ved tv-reklameindslag bør forstås tv-reklamer i henhold til artikel 1, stk. 1, litra i), af en varighed på højst 12 minutter.
- (88) Det er nødvendigt at forbyde al audiovisuel kommerciel kommunikation for cigaretter og andre tobaksvarer, herunder indirekte former for audiovisuel kommerciel kommunikation, hvori tobaksvarer ganske vist ikke nævnes direkte, men som søger at omgå forbuddet mod audiovisuel kommerciel kommunikation for cigaretter og andre tobaksvarer ved anvendelse af varemærker, symboler eller andre kendetegn for tobaksvarer eller firmaer, der er kendt for produktion og salg af sådanne varer, eller hvis hovedvirksomhed omfatter salg og produktion af sådanne varer.
- (89) Det er ligeledes nødvendigt at forbyde al audiovisuel kommerciel kommunikation for lægemidler og medicinsk behandling, der er receptpligtige i de medlemsstater, under hvis myndighed medietjenesteudbyderen hører, og at fastsætte strenge kriterier for fjernsynsreklamer for alkoholholdige drikkevarer.
- (90) Skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er en praksis, der forbydes af dette direktiv, fordi den påvirker forbrugerne negativt. Forbuddet mod skjult audiovisuel kommerciel kommunikation bør ikke omfatte legitim produktplacering inden for rammerne af dette direktiv, såfremt seeren på passende vis informeres om, at der foregår produktplacering. Dette kan ske ved at oplyse, at der finder produktplacering sted i et bestemt program, f.eks. ved hjælp af et neutralt logo.
- (91) Produktplacering er en realitet i spillefilm og tv-programmer. For at sikre lige konkurrencevilkår og dermed styrke den europæiske mediebranches konkurrenceevne er regler for produktplacering nødvendige. Dette direktivs definition af produktplacering bør dække enhver form for audiovisuel kommerciel kommunikation, hvorved der i en udsendelse, mod betaling eller tilsvarende modydelse, vises eller henvises til en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke for en vare eller tjenesteydelse. Gratis levering af varer eller tjenesteydelser, f.eks. produktionsrekvisitter eller præmier, bør kun betragtes som produktplacering, hvis de involverede varer eller tjenesteydelser er af betydelig værdi. For produktplacering bør gælde de samme kvalitative regler og begrænsninger som for audiovisuel kommerciel kommunikation. Det afgørende kriterium for sondringen mellem sponsorer og produktplacering er, at ved produktplacering indgår omtalen af et produkt i et programs handling, derfor indeholder definitionen i artikel 1, stk. 1, litra m), ordene »som led i«. En sponsor kan derimod nævnes i løbet af et program, men indgår ikke i handlingen.
- (92) Produktplacering bør i princippet være forbudt. Undtagelser er dog relevante for visse typer programmer på grundlag af en positivliste. Medlemsstaterne bør kunne fravælge disse undtagelser helt eller delvis, f.eks. ved kun at tillade produktplacering i programmer, der ikke er produceret udelukkende i den pågældende medlemsstat.
- (93) Endvidere er sponsorer og produktplacering forbudt, såfremt det påvirker indholdet af programmerne på en sådan måde, at det berører medietjenesteudbyderens ansvar og uafhængighed. Dette er tilfældet med temaplacering.
- (94) Medlemsstaterne er i overensstemmelse med de pligter, der er pålagt dem ved traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, ansvarlige for den faktiske gennemførelse af dette direktiv. De kan frit vælge de egnede instrumenter ud fra deres retstraditioner og etablerede strukturer, navnlig den form, som deres kompetente uafhængige tilsynsorganer skal have, således at de kan udføre deres arbejde med gennemførelse af dette direktiv upartisk og gennemsigtigt. Mere specifikt bør de instrumenter, som medlemsstaterne har valgt, bidrage til at fremme mediepluralismen.
- (95) Et tæt samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente tilsynsorganer og Kommissionen er en forudsætning for, at dette direktiv kan anvendes korrekt. Tilsvarende er et tæt samarbejde mellem medlemsstaterne og mellem deres tilsynsorganer af stor vigtighed med hensyn til den indvirkning, som tv-spredningsforetagender, der er etableret i én medlemsstat, kan have på en anden medlemsstat. Hvis der i national lovgivning er fastsat tilladelsesprocedurer, og mere end én medlemsstat er berørt, er det ønskeligt, at der finder kontakter sted mellem de respektive organer, før sådanne tilladelser udstedes. Dette samarbejde bør dække alle de områder, der samordnes ved nærværende direktiv.

- (96) Det er nødvendigt at præcisere, at selvpromoverende aktiviteter er en særlig form for reklame, hvorved tv-spredningsforetagendet fremmer sine egne produkter, tjenesteydelser, programmer eller kanaler. Navnlig skal trailers, der består af uddrag af programmer, betragtes som programmer.
- (97) Den daglige sendetid, der tildeles tv-spredningsforetagendets meddelelser vedrørende egne programmer og heraf direkte afledte supplerende produkter eller public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag til fordel for velgørenhed, bør ikke medregnes i den maksimale sendetid pr. dag eller pr. time, der kan tildeles reklame og teleshop-ping.
- (98) For at undgå konkurrenceforvridning bør denne undtagelse begrænses til meddelelser vedrørende produkter, der opfylder den dobbelte betingelse på én gang at være supplerende og direkte afledt af de pågældende programmer. Udtrykket »supplerende« betegner produkter, der specielt har til formål at give seerne mulighed for at få det fulde udbytte af disse programmer, eventuelt på interaktivt grundlag.
- (99) På grundlag af udviklingen inden for teleshopping, som er en vigtig økonomisk aktivitet for samtlige aktører og et virkeligt afsætningsmarked for varer og tjenesteydelser inden for Unionen, er det af afgørende betydning at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau gennem fastsættelse af passende normer for udsendelsernes form og indhold.
- (100) Det er vigtigt, at de kompetente nationale myndigheder ved overvågningen af gennemførelsen af de relevante bestemmelser, for så vidt angår kanaler, der ikke udelukkende sender teleshopping, er i stand til at sondre mellem på den ene side sendetiden for teleshoppingindslag, reklameindslag og andre former for reklame, og på den anden side sendetiden for teleshoppingblokke. Det er i den forbindelse nødvendigt og tilstrækkeligt, at hver enkelt blok klart markeres med optiske og akustiske midler, i det mindste ved begyndelsen og slutningen af blokken.
- (101) Kanaler, der udelukkende sender teleshopping eller selvpromoverende programmer uden konventionelle program-elementer som nyheder, sport, film, dokumentarfilm og drama, bør omfattes af dette direktiv kun for så vidt angår spørgsmål, der har relevans for dette direktiv, og der er derfor ikke noget til hinder for, at sådanne kanaler omfattes af andre EU-bestemmelser.
- (102) Selv om det i fjernsynsudsendelserne normalt skal påses, at udsendelserne loyalt gengiver begivenheder og hændelser, er det imidlertid vigtigt at pålægge dem præcise forpligtelser med hensyn til retten til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger, således at enhver, hvis retmæssige interesser er blevet krænket ved en påstand under en fjernsynsudsendelse, faktisk kan påberåbe sig disse rettigheder.
- (103) Retten til genmæle er et egnet retsmiddel for tv-spredning og kan også anvendes i online-miljøet. Henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om retten til genmæle indeholder allerede retningslinjer for gennemførelse af foranstaltninger i national lovgivning og praksis til tilstrækkelig sikring af retten til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger over for online-medier.
- (104) Målene for dette direktiv, nemlig at skabe et område uden indre grænser for audiovisuelle medietjenester og samtidig sikre en høj grad af beskyttelse af almene hensyn, især beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed, samt fremme af handicappedes rettigheder, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af direktivets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan. Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidaritetsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (105) Nærværende direktiv berører ikke medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

DEFINITIONER

Artikel 1

1. I dette direktiv forstås ved:

a) »audiovisuel medietjeneste«:

- i) en tjeneste som defineret i artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som en medietjenesteudbyder har det redaktionelle ansvar for, og hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF. Sådanne audiovisuelle medietjenester er enten fjernsynsudsendelser som defineret i litra e) i nærværende stykke eller on-demand audiovisuelle medietjenester som defineret i litra g) i nærværende stykke

ii) audiovisuel kommerciel kommunikation

- b) »program«: et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, og hvis form og indhold kan sammenlignes med form og indhold af tv-spredning. Programmer kan eksempelvis være film af spillefilmslængde, sportsbegivenheder, sitcom-serier, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama
- c) »redaktionelt ansvar«: udøvelse af effektiv kontrol over både udvælgelsen af programmer og deres tilrettelæggelse, enten i en kronologisk programflade, såfremt der er tale om fjernsynsudsendelser, eller i et katalog, såfremt der er tale om on-demand audiovisuelle medietjenester. Redaktionelt ansvar indebærer ikke nødvendigvis et juridisk ansvar i henhold til national lovgivning med hensyn til indholdet eller de udbudte tjenester
- d) »medietjenesteudbyder«: den fysiske eller juridiske person, der har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i den audiovisuelle medietjeneste og bestemmer, hvordan det tilrettelægges
- e) »tv-spredning« eller »fjernsynsudsendelser« (det vil sige en lineær audiovisuel medietjeneste): en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på samtidig modtagelse af programmer på basis af en programflade
- f) »tv-spredningsforetagende«: en medietjenesteudbyder af fjernsynsudsendelser
- g) »on-demand audiovisuel medietjeneste« (det vil sige en ikke-lineær audiovisuel medietjeneste): en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på modtagelse af programmer på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen
- h) »audiovisuel kommerciel kommunikation«: billeder med eller uden lyd, som har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller promovere et image for en fysisk eller juridisk person, der udøver økonomisk virksomhed. Sådanne billeder følger med eller er indeholdt i et program mod betaling eller anden modydelse eller med selvpromoverende formål. Audiovisuel kommerciel kommunikation omfatter bl.a. tv-reklamer, sponsorering, teleshopping og produktplacering
- i) »tv-reklame«: enhver meddelelse uanset form, som udsendes enten mod betaling eller anden modydelse eller med selvpromoverende formål af et offentligt eller privat foretagende eller en juridisk person i forbindelse med handel, industri, håndværk eller liberale erhverv for at promovere levering mod betaling af varer eller tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og forpligtelser
- j) »skjult audiovisuel kommerciel kommunikation«: præsentation i ord eller billeder af varer eller tjenesteydelser, en vareproducents eller tjenesteyders navn, varemærke eller virksomhed i programmer, når præsentationen fra medietjenesteudbyderens side er ment som reklame og vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til sin art. En sådan præsentation anses navnlig for at være tilsigtet, når den foretages mod betaling eller anden modydelse
- k) »sponsorering«: ethvert bidrag fra offentlige eller private foretagender eller fysiske personer, der ikke udbyder audiovisuelle medietjenester eller producerer audiovisuelle programmer, til finansieringen af audiovisuelle medietjenester eller programmer, med henblik på at promovere deres navn, varemærke, image, virksomhed eller produkter
- l) »teleshopping«: udsendelse af direkte tilbud til offentligheden med henblik på levering mod betaling af varer eller tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og forpligtelser
- m) »produktplacering«: enhver form for audiovisuel kommerciel kommunikation, der viser eller omtaler en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et program mod betaling eller anden modydelse
- n) »europæiske programmer«:
- i) programmer med oprindelse i medlemsstaterne
  - ii) programmer med oprindelse i europæiske tredjelande, som er parter i Europarådets europæiske konvention om grænseoverskridende fjernsyn, for så vidt de opfylder betingelserne i stk. 3
  - iii) programmer, der er co-produceret som led i aftaler vedrørende den audiovisuelle sektor mellem Unionen og tredjelande, og som opfylder de betingelser, der er fastsat i de enkelte aftaler.
2. Anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1, litra n), nr. ii) og iii), er betinget af, at programmer med oprindelse i medlemsstaterne ikke udsættes for diskriminerende foranstaltninger i de pågældende tredjelande.
3. De programmer, der er nævnt i stk. 1, litra n), nr. i) og ii), er programmer, der hovedsagelig er produceret under medvirken af ophavsmænd og medarbejdere bosiddende i en eller flere af de stater, der er nævnt i disse bestemmelser, forudsat at en af følgende tre betingelser er opfyldt:
- i) De er fremstillet af en eller flere producenter, der er etableret i en eller flere af disse stater.

ii) Produktionen af programmerne overvåges og kontrolleres effektivt af en eller flere producenter, der er etableret i en eller flere af disse stater.

iii) Co-producenterne i disse stater står for størstedelen af de samlede omkostninger ved co-produktionen, og denne kontrolleres ikke af en eller flere producenter, der er etableret uden for disse stater.

4. Programmer, der ikke er europæiske programmer som defineret i stk. 1, litra n), men som er produceret som led i bilaterale co-produktionsaftaler mellem medlemsstater og tredjelande, betragtes som europæiske programmer, såfremt størstedelen af de samlede produktionsomkostninger afholdes af co-producenter fra Unionen, og produktionen ikke kontrolleres af en eller flere producenter, der er etableret uden for medlemsstaternes område.

KAPITEL II

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 2

1. Hver medlemsstat sikrer, at alle audiovisuelle medietjenester, der udsendes af medietjenesteudbydere under dens jurisdiktion, overholder de retsregler, der gælder for audiovisuelle medietjenester bestemt for offentligheden i denne medlemsstat.

2. I dette direktiv forstås ved medietjenesteudbydere under en medlemsstats jurisdiktion tjenesteudbydere, der er:

- a) etableret i den pågældende medlemsstat i henhold til stk. 3, eller
- b) omfattet af stk. 4.

3. Ved anvendelsen af dette direktiv anses en medietjenesteudbyder for at være etableret i en medlemsstat i følgende tilfælde:

- a) Medietjenesteudbyderen har sit hovedkontor i den pågældende medlemsstat, og de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i denne medlemsstat.
- b) Hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i én medlemsstat, men de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i en anden medlemsstat, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder i begge medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor hovedkontoret er beliggende. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, ikke arbejder i nogen af de pågældende medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor den først påbegyndte

sin virksomhed i overensstemmelse med lovgivningen i denne medlemsstat, forudsat at den har en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi.

c) Hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i en medlemsstat, men beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i et tredjeland, eller omvendt, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den pågældende medlemsstat, forudsat at en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder i denne medlemsstat.

4. Medietjenesteudbydere, som ikke er omfattet af stk. 3, anses for at høre under en medlemsstats jurisdiktion i følgende tilfælde:

- a) De benytter en satellit-uplink fra den pågældende medlemsstat.
- b) De benytter ikke en satellit-uplink fra den pågældende medlemsstat, men benytter dog satellitkapacitet, der tilhører denne medlemsstat.

5. Hvis det ikke ud fra stk. 3 og 4 kan afgøres, hvilken medlemsstat der har jurisdiktion, er den kompetente medlemsstat den stat, hvori medietjenesteudbyderen er etableret i henhold til artikel 49-55 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

6. Dette direktiv finder ikke anvendelse på audiovisuelle medietjenester, der udelukkende er bestemt til modtagelse i tredjelande, og som ikke modtages direkte eller indirekte af offentligheden i en eller flere medlemsstater ved hjælp af standardforbrugerudstyr.

Artikel 3

1. Medlemsstaterne sikrer modtagefrihed og må ikke hindre retransmissioner på deres område af audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der samordnes ved dette direktiv.

2. For så vidt angår tv-spredning kan medlemsstaterne midlertidigt fravige stk. 1, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) En fjernsynsudsendelse fra en anden medlemsstat udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 27, stk. 1 eller 2, og/eller artikel 6.
- b) Tv-spretningsforetagendet har i løbet af de foregående tolv måneder allerede overtrådt den eller de bestemmelser, der er omhandlet i litra a), mindst to gange.
- c) Den berørte medlemsstat har skriftligt underrettet tv-spretningsforetagendet og Kommissionen om de påståede overtrædelser og om de foranstaltninger, den agter at træffe, hvis der igen sker en overtrædelse.

- d) Konsultationer med transmissionsmedlemsstaten og Kommissionen har ikke ført til en mindelig ordning inden 15 dage efter underretningen i litra c), og den påståede overtrædelse fortsætter.

Kommissionen træffer senest to måneder efter underretningen om de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaten, afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med EU-retten. Såfremt Kommissionen afgør, at de pågældende foranstaltninger ikke er forenelige med fællesskabsretten, skal medlemsstaten straks bringe dem til ophør.

3. Stk. 2 er ikke til hinder for, at der anvendes procedurer, forholdsregler eller sanktioner over for de pågældende overtrædelser i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion det pågældende tv-spredningsforetagende hører.

4. For så vidt angår on-demand audiovisuelle medietjenester kan medlemsstaterne træffe foranstaltninger til fravigelse af stk. 1 for en bestemt tjeneste, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) Foranstaltningerne skal:

i) være nødvendige af en af følgende grunde:

— ufravigelige retsgrundsætninger, især forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser, herunder beskyttelsen af mindreårige og bekæmpelsen af enhver tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet, og krænkelser af enkeltpersoners værdighed

— beskyttelse af den offentlige sundhed

— den offentlige sikkerhed, herunder national sikkerhed og forsvar

— beskyttelse af forbrugere, herunder investorer

ii) træffes over for en on-demand audiovisuel medietjeneste, der krænker de i nr. i) omhandlede mål, eller som udgør en alvorlig og tungtvejende risiko for en krænkelse af disse mål

iii) stå i et rimeligt forhold til disse mål.

b) Medlemsstaten skal, uden at det berører retssager, herunder forudgående retsmøder og handlinger, der udføres i forbindelse med efterforskning af kriminalsager, inden den træffer de pågældende foranstaltninger:

i) have opfordret den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, til at træffe foranstaltninger, og

denne medlemsstat har ikke truffet disse foranstaltninger, eller de har ikke været tilstrækkelige

ii) have meddelt Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger.

5. Medlemsstaterne kan i hastende tilfælde fravige betingelserne i stk. 4, litra b). Foranstaltningerne skal i så fald snarest muligt meddeles Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, med angivelse af grundene til, at medlemsstaten finder, at der er tale om et hastende tilfælde.

6. Kommissionen skal, uden at dette berører medlemsstatens mulighed for at anvende de pågældende foranstaltninger, jf. stk. 4 og 5, hurtigst muligt undersøge, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstemmelse med EU-retten. Kommer Kommissionen til den konklusion, at foranstaltningerne ikke er i overensstemmelse med EU-retten, skal den anmode den pågældende medlemsstat om ikke at træffe de påtænkte foranstaltninger eller om straks at bringe allerede trufne foranstaltninger til ophør.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne kan kræve, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser på de områder, der er omfattet af dette direktiv, hvis sådanne bestemmelser er forenelige med EU-retten.

2. I tilfælde, hvor en medlemsstat:

a) har udøvet sin ret til i henhold til stk. 1 at vedtage mere detaljerede eller strengere bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse og

b) vurderer, at et tv-spredningsforetagende under en anden medlemsstats jurisdiktion udbyder en fjernsynsudsendelse, som helt eller fortrinsvis er rettet mod dens område,

kan den kontakte den medlemsstat, der har jurisdiktion, med henblik på at finde en gensidigt tilfredsstillende løsning på eventuelle problemer. Ved modtagelsen af en begrundet anmodning fra den pågældende medlemsstat skal den medlemsstat, der har jurisdiktion, anmode tv-spredningsforetagendet om at overholde de relevante bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse. Den medlemsstat, der har jurisdiktion, skal underrette førstnævnte medlemsstat om resultatet af denne anmodning inden to måneder. Hver af de to medlemsstater kan anmode det kontaktudvalg, der er nedsat i henhold til artikel 29, om at behandle sagen.

3. Den pågældende medlemsstat kan træffe passende foranstaltninger over for det pågældende tv-spredningsforetagende, hvis den vurderer:

a) at det resultat, der er opnået ved anvendelse af stk. 2, ikke er tilfredsstillende, og

b) at tv-spredningsforetagendet har etableret sig i den medlemsstat, der har jurisdiktion, for på de områder, der samordnes ved dette direktiv, at omgå de strengere regler, der ville være gældende, hvis foretagendet var etableret i den pågældende medlemsstat.

Sådanne foranstaltninger skal være objektivt nødvendige, skal anvendes på en ikke-diskriminerende måde og må ikke være mere vidtgående end nødvendigt for at nå de resultater, der forfølges.

4. En medlemsstat må kun træffe foranstaltninger i medfør af stk. 3, hvis følgende betingelser alle er opfyldt:

a) Den har underrettet Kommissionen og den medlemsstat, hvor tv-spredningsforetagendet er etableret, om, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger, idet den angiver, hvilke grunde den baserer sin vurdering på.

b) Kommissionen træffer afgørelse om, at foranstaltningerne er forenelige med EU-retten, og navnlig om, at den vurdering, der er foretaget af den medlemsstat, der træffer foranstaltningerne, jf. stk. 2 og 3, hviler på et korrekt grundlag.

5. Kommissionen træffer afgørelse senest tre måneder efter at have modtaget underretningen, jf. stk. 4, litra a). Hvis Kommissionen træffer afgørelse om, at foranstaltningerne er uforenelige med EU-retten, afstår den pågældende medlemsstat fra at træffe de foreslåede foranstaltninger.

6. Medlemsstaterne sikrer ved passende midler og inden for rammerne af deres lovgivning, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion reelt overholder dette direktiv.

7. Medlemsstaterne fremmer ordninger for samregulering og/eller selvregulering på nationalt plan på de områder, der samordnes ved dette direktiv, i det omfang deres retssystem tillader sådan regulering. Disse ordninger tilrettelægges, så de nyder bred accept blandt de vigtigste berørte parter i de pågældende medlemsstater og rummer midler til effektiv håndhævelse.

8. Direktiv 2000/31/EF finder anvendelse, medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv. I tilfælde af modstrid mellem en bestemmelse i direktiv 2000/31/EF og en bestemmelse i nærværende direktiv, har bestemmelserne i nærværende direktiv forrang, medmindre andet er fastsat heri.

KAPITEL III

BESTEMMELSER, SOM FINDER ANVENDELSE PÅ ALLE AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER

Artikel 5

Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af audiovisuelle medietjenester under deres jurisdiktion giver modtagerne af en tjeneste let,

umiddelbar og vedvarende adgang til som minimum følgende oplysninger:

a) medietjenesteudbyderens navn

b) den fysiske adresse, hvor medietjenesteudbyderen er etableret

c) oplysninger, som gør det muligt at kontakte medietjenesteudbyderen hurtigt, direkte og effektivt, herunder udbyderens e-post-adresse eller websted

d) i givet fald, den/det kompetente tilsynsorgan eller regulerende myndighed.

Artikel 6

Medlemsstaterne sikrer ved passende midler, at audiovisuelle medietjenester fra tjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke på nogen måde tilskynder til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet.

Artikel 7

Medlemsstaterne tilskynder medietjenesteudbydere, som hører under deres jurisdiktion, til at sikre, at deres tjenester gradvis bliver tilgængelige for syns- og hørehæmmede.

Artikel 8

Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke sender spillefilm uden for de perioder, der er aftalt med rettighedshaverne.

Artikel 9

1. Medlemsstaterne sikrer, at audiovisuel kommerciel kommunikation fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, overholder følgende krav:

a) Audiovisuel kommerciel kommunikation skal klart kunne identificeres som sådan. Skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er forbudt.

b) Der må ikke bruges subliminale teknikker i audiovisuel kommerciel kommunikation.

c) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke:

i) skade respekten for den menneskelige værdighed

ii) indeholde eller fremme nogen forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, nationalitet, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering

- iii) tilskynde til adfærd, der kan være til skade for sundheden eller for sikkerheden
  - iv) tilskynde til adfærd, der kan være til stor skade for miljøbeskyttelsen.
- d) Alle former for audiovisuel kommerciel kommunikation vedrørende cigaretter og andre tobaksvarer er forbudt.
- e) Audiovisuel kommerciel kommunikation for at fremme salget af alkoholiske drikkevarer må ikke være rettet specifikt mod mindreårige og må ikke tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer.
- f) Audiovisuel kommerciel kommunikation for lægemidler og medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, er forbudt.
- g) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke skade mindreårige på fysisk eller moralsk vis; den må derfor ikke direkte tilskynde mindreårige til at købe eller leje et produkt eller en tjenesteydelse ved at udnytte deres manglende erfaring eller deres godtroenhed, direkte opfordre dem til at overtale deres forældre eller andre til at købe de varer eller tjenesteydelser, der reklameres for, udnytte mindreåriges særlige tillid til forældre, lærere eller andre eller uden grund vise mindreårige i farlige situationer.

2. Medlemsstaterne og Kommissionen tilskynder de audiovisuelle medietjenesteudbydere til at udvikle adfærdskodekser vedrørende underlødige audiovisuel kommerciel kommunikation, der følger med eller er indeholdt i børneprogrammer, om fødevarer og drikkevarer indeholdende næringsmidler og stoffer med ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning, navnlig sådanne som f.eks. fedt, transfedtsyrer, salt/natrium og sukker, som det anbefales ikke at indtage for store mængder af i den samlede kost.

Artikel 10

1. Audiovisuelle medietjenester eller programmer, der er sponsoreret, skal opfylde følgende krav:
- a) Deres indhold og, såfremt der er tale om tv-spredning, deres programlægning må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed.
  - b) De må ikke direkte tilskynde til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser og må især ikke indeholde særlig reklameomtalt af sådanne varer eller tjenesteydelser.
  - c) Seerne skal informeres tydeligt om, at der findes en sponsoraftale. Sponsorerede programmer skal klart kunne identificeres som sponsorerede, ved at sponsorens navn, logo og/eller andet symbol, f.eks. en angivelse af vedkommendes

produkt(er) eller tjenesteydelse(r) eller et kendemærke for dem, angives på en for programmerne passende måde ved programmernes begyndelse og/eller slutning eller undervejs i dem.

2. Audiovisuelle medietjenester eller programmer må ikke sponsoreres af foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer.

3. Når audiovisuelle medietjenester eller programmer sponsoreres af foretagender, hvis virksomhed omfatter fremstilling eller salg af lægemidler og medicinsk behandling, må denne sponsoring promovere foretagendets navn eller image, men ikke bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører.

4. Nyheds- og aktualitetsprogrammer må ikke sponsoreres. Medlemsstaterne kan vælge at forbyde, at der vises et sponsorlogo under børneprogrammer, dokumentarprogrammer og religiøse programmer.

Artikel 11

1. Stk. 2, 3 og 4 finder kun anvendelse på programmer, der er produceret efter den 19. december 2009.

2. Produktplacering er forbudt.

3. Uanset stk. 2 er produktplacering tilladt i følgende tilfælde, medmindre en medlemsstat træffer anden afgørelse:

- a) i spillefilm, film og serier produceret til audiovisuelle medietjenester, sportsprogrammer og lette underholdningsprogrammer
- b) hvor der ikke erlægges betaling, men kun finder gratis levering af visse varer eller tjenesteydelser sted, f.eks. produktionsrekvisitter og præmier, med henblik på deres medtagelse i et program.

Undtagelsen i litra a) finder ikke anvendelse på børneprogrammer.

Programmer, der indeholder produktplacering, skal mindst opfylde alle følgende krav:

- a) Deres indhold og, såfremt der er tale om fjernsynsudsendelser, deres programlægning må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed.
- b) De tilskynder ikke direkte til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser og indeholder navnlig ikke særlige reklameomtaler af sådanne varer eller tjenesteydelser.
- c) De giver ikke de pågældende produkter en unødigt fremtrædende rolle.

- d) Seerne informeres tydeligt om, at der foregår produktplacering. Indeholder et program produktplacering, markeres det på passende vis ved programmets begyndelse og slutning, samt når et program fortsættes efter en reklamepause, for at undgå enhver vildledning af seeren.

Undtagelsesvis kan medlemsstaterne vælge at fravige kravene i litra d), forudsat at det pågældende program hverken er produceret eller bestilt af medietjenesteudbyderen selv eller en virksomhed, der er tilknyttet medietjenesteudbyderen.

4. Under alle omstændigheder må programmer ikke indeholde produktplacering af:

- a) tobaksvarer eller cigaretter eller produktplacering fra foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer
- b) bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører.

KAPITEL IV

BESTEMMELSER, DER UDELUKKENDE FINDER ANVENDELSE PÅ ON-DEMAND AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER

Artikel 12

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at on-demand audiovisuelle medietjenester fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser sådanne on-demand audiovisuelle medietjenester.

Artikel 13

1. Medlemsstaterne sikrer, at on-demand audiovisuelle medietjenester fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, når det er muligt, ved passende midler fremmer produktion af og adgang til europæiske programmer. En sådan fremme kan bl.a. vedrøre det finansielle bidrag, som sådanne tjenester yder til produktion af europæiske programmer og erhvervelse af rettigheder hertil, eller den andel og/eller fremtrædende plads, som europæiske programmer indtager i kataloget over de programmer, som den on-demand audiovisuelle medietjeneste tilbyder.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 senest den 19. december 2011 og derefter hvert fjerde år.

3. På grundlag af medlemsstaternes oplysninger og en uafhængig undersøgelse aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af stk. 1 og

redegør herunder for den markeds-mæssige og teknologiske udvikling og målsætningen om kulturel mangfoldighed.

KAPITEL V

BESTEMMELSER OM ENERETTIGHEDER OG KORTE NYHEDS-INDSLAG I FJERNSYNSUDSENDELSER

Artikel 14

1. Enhver medlemsstat kan træffe foranstaltninger i overensstemmelse med EU-retten for at sikre, at et tv-spretningsforetagende under dens jurisdiktion ikke udnytter sin eneret til at udsende begivenheder, der af den pågældende medlemsstat anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i den pågældende medlemsstat forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskuet transmission på gratis fjernsyn. Træffer en medlemsstat sådanne foranstaltninger, udarbejder den en liste over begivenheder — nationale eller ikke-nationale — som den anser for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse. Dette skal ske på en klar og gennemsigelig måde og i tilstrækkelig god tid. Den pågældende medlemsstat beslutter i den forbindelse ligeledes, om disse begivenheder helt eller delvis skal kunne transmitteres direkte, eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — helt eller delvis skal transmitteres tidsforskuet.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om alle foranstaltninger, som træffes i medfør af stk. 1. Kommissionen kontrollerer inden for en periode på tre måneder fra underretningen, at sådanne foranstaltninger er forenelige med EU-retten, og meddeler dem til de øvrige medlemsstater. Den anmoder om en udtalelse fra det udvalg, der er nedsat i medfør af artikel 29. Den offentliggør straks de trufne foranstaltninger i *Den Europæiske Unions Tidende* og offentliggør mindst en gang om året den konsoliderede liste over de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne sikrer ved passende midler inden for rammerne af deres lovgivning, at tv-spretningsforetagender under deres jurisdiktion ikke udnytter en eneret, som disse foretagender har erhvervet efter 18. december 2007, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i en anden medlemsstat berøves muligheden for at kunne følge begivenheder, der af den anden medlemsstat er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i henhold til stk. 1 og 2, via hel eller delvis direkte transmission eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — hel eller delvis tidsforskuet transmission på gratis fjernsyn, således som fastlagt af denne anden medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 15

1. Medlemsstaterne sikrer, at ethvert tv-spretningsforetagende, der er etableret i Unionen, med henblik på korte nyhedsindslag på redelige og rimelige vilkår og uden forskelsbehandling har adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden, som transmitteres med eneret af et tv-spretningsforetagende under deres jurisdiktion.

2. Hvis et andet tv-spredningsforetagende, der er etableret i den samme medlemsstat som det tv-spredningsforetagende, der søger adgang, har opnået enerettighederne til begivenheden af stor interesse for offentligheden, skal der søges om adgang hertil hos dette tv-spredningsforetagende.

3. Medlemsstaterne sikrer, at en sådan adgang er garanteret, ved at give tv-spredningsforetagenderne lov til frit at vælge korte uddrag fra det transmitterende tv-spredningsforetagendes signal, idet de som minimum angiver deres kilde, medmindre dette af praktiske grunde er umuligt.

4. Som alternativ til stk. 3 kan en medlemsstat etablere en ækvivalent ordning, der sikrer adgang på redelige og rimelige vilkår og uden forskelsbehandling ved andre midler.

5. Korte uddrag må kun anvendes til generelle nyhedsindslag og må kun anvendes i on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis det samme program tilbydes tidsforskuet af den samme medietjenesteudbyder.

6. Uanset stk. 1-5 sikrer medlemsstaterne i overensstemmelse med deres retssystemer og retspraksis, at der fastlægges nærmere regler og betingelser for tilvejebringelse af sådanne korte uddrag, især vedrørende eventuelle godtgørelsesordninger, den maksimale længde af uddragene samt tidsbegrænsninger for deres udsendelse. Når der opereres med godtgørelse, må denne ikke overstige de ekstraudgifter, der påløber direkte i forbindelse med tilvejebringelse af adgang.

KAPITEL VI

FREMME AF DISTRIBUTION OG PRODUKTION AF FJERN-SYNSPROGRAMMER

Artikel 16

1. Medlemsstaterne skal, når det er muligt, med passende midler drage omsorg for, at tv-spredningsforetagender afsætter den største halvdel af den sendetid, der ikke består af nyheder, sportsbegivenheder og underholdningsudsendelser med konkurrencepræget islet, reklame, tekst-tv-tjenester og teleshopping, til transmission af europæiske programmer. Under hensyn til tv-spredningsforetagendets ansvar over for seerne med hensyn til oplysning, uddannelse, kultur og underholdning skal denne andel opnås trinvis på grundlag af passende kriterier.

2. Såfremt den andel af sendetiden, der er fastsat i stk. 1, ikke kan nås, må den ikke være mindre end den gennemsnitlige andel, der er konstateret i den pågældende medlemsstat i 1988.

For så vidt angår Grækenland og Portugal erstattes året 1988 dog af året 1990.

3. Medlemsstaterne aflægger hvert andet år, første gang den 3. oktober 1991, rapport til Kommissionen om anvendelsen af nærværende artikel og artikel 17.

Denne rapport skal bl.a. indeholde en statistisk oversigt over den andel af sendetiden, der er omhandlet i nærværende artikel og artikel 17, for hvert af de fjernsynsprogrammer, der hører under den pågældende medlemsstats jurisdiktion, grundene til, at det i hvert enkelt tilfælde ikke har været muligt at nå op på denne andel af sendetiden, samt de foranstaltninger, der er truffet eller vil blive truffet for at nå op på denne.

Kommissionen fremsender disse rapporter til de øvrige medlemsstater og til Europa-Parlamentet, evt. ledsaget af en udtalelse. Kommissionen sikrer, at nærværende artikel og artikel 17 anvendes i overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Kommissionen kan i sin udtalelse navnlig tage hensyn til de fremskridt, der er gjort i forhold til tidligere år, til førstegangsendelsers andel i programtiden, til de særlige forhold, som de nye tv-spredningsforetagender virker under og til den særlige situation i lande, der har ringe, audiovisuel produktionskapacitet, eller hvis sprog har begrænset udbredelse.

Artikel 17

Medlemsstaterne skal, når det er muligt, med passende midler drage omsorg for, at tv-spredningsforetagender afsætter mindst 10 % af den sendetid, der ikke består af nyheder, sportsbegivenheder og underholdningsudsendelser med konkurrencepræget islet, reklame, tekst-tv-tjenester og teleshopping — eller alternativt, efter medlemsstaternes valg, mindst 10 % af deres programbudget — til europæiske programmer, der er fremstillet af producenter, som er uafhængige af disse tv-spredningsforetagender. Under hensyn til tv-spredningsforetagendets ansvar over for seerne med hensyn til oplysning, uddannelse, kultur og underholdning skal denne andel opnås trinvis på grundlag af passende kriterier. I denne forbindelse skal en passende andel forbeholdes programmer af ny dato, det vil sige programmer, der udsendes senest fem år efter deres produktion.

Artikel 18

Dette kapitel finder ikke anvendelse på fjernsynsudsendelser, der er bestemt for et lokalt publikum, og som ikke indgår i et nationalt netværk.

KAPITEL VII

TV-REKLAME OG TELESHOPPING

Artikel 19

1. Tv-reklamer og teleshopping skal klart kunne identificeres som sådanne og klart kunne skelnes fra det redaktionelle indhold. Uden at dette berører anvendelsen af nye reklameteknikker, skal tv-reklamer og teleshopping holdes klart adskilte fra det øvrige program med optiske og/eller akustiske og/eller rumlige midler.

2. Isolerede reklame- og teleshoppingindslag må kun forekomme undtagelsesvis, bortset fra transmissioner af sportsbegivenheder.

Artikel 20

1. Medlemsstaterne sikrer, at indsættelse af reklame- eller teleshoppingindslag i programmer ikke går ud over programmernes integritet, idet der tages hensyn til naturlige ophold i det pågældende program og til dets varighed og art, og at en sådan indsættelse heller ikke går ud over rettighedshavernes rettigheder.

2. Transmissionen af film produceret til fjernsynet (bortset fra serier, føljetoner og dokumentarprogrammer), spillefilm og nyhedsprogrammer må afbrydes af reklame- og/eller teleshoppingindslag én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter. Transmissionen af børneprogrammer må afbrydes af tv-reklame- og/eller teleshoppingindslag én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter, forudsat at programmet er af en planlagt varighed på over 30 minutter. Der må ikke indsættes reklame- eller teleshoppingindslag i gudstjenester.

Artikel 21

Teleshopping vedrørende lægemidler, der er omfattet af en markedsføringstilladelse som omhandlet i direktiv 2001/83/EF og teleshopping vedrørende medicinsk behandling er forbudt.

Artikel 22

Fjernsynsreklamer og teleshopping vedrørende alkoholholdige drikkevarer skal opfylde følgende kriterier:

- a) De må ikke specielt henvende sig til mindreårige og må især ikke vise mindreårige, der indtager disse drikkevarer.
- b) De må ikke forbinde indtagelse af alkohol med øgede fysiske præstationer eller bilkørsel.
- c) De må ikke skabe det indtryk, at indtagelsen af alkohol bidrager til succes på det sociale eller seksuelle område.
- d) De må ikke antyde, at alkohol har terapeutiske egenskaber, at den virker stimulerende eller beroligende, eller at den kan bruges til at løse personlige konflikter med.
- e) De må ikke tilskynde til umådeholden indtagelse af alkohol eller fremstille afholdenhed eller mådehold i et negativt lys.
- f) De må ikke fremhæve drikkevarernes høje alkoholprocent som en positiv egenskab.

Artikel 23

1. Tv-reklame- eller teleshoppingindslag må ikke fylde mere end 20 % af en given klokkeperiode.

2. Annonceringer, som tv-spredningsforetagendet foretager i forbindelse med egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer, samt sponsorannonceringer og produktplaceringer er ikke omfattet af stk. 1.

Artikel 24

Teleshoppingblokke skal utvetydigt angives som sådanne med optiske og akustiske midler og skal have en uafbrudt varighed på mindst 15 minutter.

Artikel 25

Dette direktiv finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse på fjernsynskanaler, der udelukkende sender reklamer og teleshopping, og på fjernsynskanaler, der udelukkende sender selv-promoverende programmer.

Kapitel VI og artikel 20 og 23 finder dog ikke anvendelse på sådanne kanaler.

Artikel 26

For fjernsynsudsendelser, der udelukkende er bestemt til det nationale område, og som hverken direkte eller indirekte kan modtages af offentligheden i en eller flere andre medlemsstater, kan medlemsstaterne under behørig hensyntagen til EU-retten fastsætte andre betingelser end dem, der gælder efter artikel 20, stk. 2, og artikel 23, jf. dog artikel 4.

KAPITEL VIII

BESKYTTELSE AF MINDREÅRIGE I FJERNSYNSUDSENDELSER*Artikel 27*

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at tv-spredningsforetagender, som hører under deres jurisdiktion, ikke udsender programmer, som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, herunder navnlig programmer, som indeholder pornografi eller umotiveret vold.

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger skal også finde anvendelse på andre programmer, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, medmindre det ved valget af sendetidspunkt eller ved tekniske foranstaltninger sikres, at mindreårige i udsendelsesområdet normalt ikke ser eller hører udsendelserne.

3. Når sådanne programmer udsendes i ukodet form, skal medlemsstaterne sikre, at der forud for dem gives en akustisk advarsel, eller at de under hele deres varighed er markeret med et visuelt symbol.

KAPITEL IX

RET TIL GENMÆLE I FJERNSYNSUDSENDELSER

Artikel 28

1. Med forbehold af medlemsstaternes øvrige civile, administrative og strafferetlige bestemmelser skal alle fysiske og juridiske personer, uanset nationalitet, hvis legitime interesser, herunder navnlig ære og rygte, er blevet krænket ved en ukorrekt påstand i et tv-program, have ret til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger. Medlemsstaterne skal sikre, at den faktiske udøvelse af retten til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger ikke hindres af urimelige regler eller betingelser. Genmælet skal bringes inden for en rimelig tid, efter at anmodningen herom er dokumenteret, samt på et tidspunkt og i en form, der står i rimeligt forhold til den udsendelse, anmodningen vedrører.

2. Retten til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger gælder over for alle tv-spredningsforetagender under en medlemsstats jurisdiktion.

3. Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre retten til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger, og fastlægger den procedure, der skal gælde for udøvelsen heraf. De skal særlig sikre, at fristen for udøvelse af retten til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger er tilstrækkelig, og at de nærmere regler er af en sådan art, at denne ret eller disse foranstaltninger på passende måde kan udøves af de fysiske eller juridiske personer, som er statsborgere eller bosiddende i andre medlemsstater.

4. Retten til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger kan afvises, hvis den ikke er begrundet efter de i stk. 1 fastsatte betingelser, hvis den ville indebære en strafbar handling, medføre civilretligt ansvar for tv-spredningsforetagendet eller støde an mod den offentlige moral.

5. Der skal fastsættes bestemmelser for indbringelse for domstolene af stridigheder om udøvelse af retten til genmæle eller andre foranstaltninger.

KAPITEL X

KONTAKTUDVALG

Artikel 29

1. Der nedsættes et kontaktudvalg i Kommissionens regi. Udvalget består af repræsentanter for de kompetente myndigheder i medlemsstaterne. Formandskabet varetages af en repræsentant for Kommissionen, og udvalget mødes enten på formandens initiativ eller på anmodning af en medlemsstats delegation.

2. Kontaktudvalget har til opgave:

a) at lette den praktiske gennemførelse af dette direktiv gennem regelmæssige drøftelser om praktiske problemer i forbindelse med dets anvendelse, navnlig anvendelsen af artikel 2, og om andre spørgsmål, hvor en udveksling af synspunkter skønnes gavnlig

b) at afgive udtalelse på eget initiativ eller efter anmodning fra Kommissionen om medlemsstaternes anvendelse af dette direktiv

c) at drøfte, hvilke emner der skal indgå i de rapporter, som medlemsstaterne skal aflægge i henhold til artikel 16, stk. 3, og deres metodologi

d) at drøfte resultatet af Kommissionens regelmæssige konsultationer med repræsentanter for tv-spredningsforetagender, producenter, forbrugere, fabrikanten, tjenesteydere, fagforeninger og de skabende kunstnere

e) at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen om situationen og udviklingen i lovgivningen om audiovisuelle medietjenester under hensyntagen til Unionens politik på det audiovisuelle område, og om enhver relevant udvikling på det tekniske område

f) at undersøge enhver udvikling inden for sektoren, som det måtte forekomme nyttigt at drøfte.

KAPITEL XI

SAMARBEJDE MELLEM MEDLEMSSTATERNES TILSYNS-ORGANER

Artikel 30

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger med henblik på at give hinanden og Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette direktiv, navnlig artikel 2, 3 og 4, især gennem dens kompetente uafhængige tilsynsorganer.

KAPITEL XII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 31

For så vidt angår de områder, der ikke samordnes ved dette direktiv, berører direktivet ikke de rettigheder og forpligtelser, som medlemsstaterne har som følge af eksisterende aftaler om telekommunikation og radiospredning.

Artikel 32

Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 33

Senest den 19. december 2011 og derefter hvert tredje år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om gennemførelsen af dette direktiv, og forelægger om nødvendigt yderligere forslag for at tilpasse det til udviklingen inden for audiovisuelle medietjenester, navnlig på baggrund af den seneste teknologiske udvikling, sektorens konkurrenceevne og mediekendskabsniveauet i alle medlemsstater.

Rapporten skal også vurdere spørgsmålet om tv-reklame i forbindelse med eller indeholdt i børneprogrammer og især se på, om de kvantitative og kvalitative bestemmelser i dette direktiv har givet det ønskede beskyttelsesniveau.

Artikel 34

Direktiv 89/552/EØF, som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag I, del A, ophæves, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 35

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 36

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 10. marts 2010.

På Europa-Parlamentets vegne

J. BUZEK

Formand

På Rådets vegne

D. LÓPEZ GARRIDO

Formand

BILAG I

DEL A

Ophævet direktiv med oversigt over ændringer

(jf. artikel 34)

Rådets direktiv 89/552/EØF
(EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23)

Europa Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF
(EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60)

Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF   Udelukkende artikel 1
(EUT L 332 af 18.12.2007, s. 27)

DEL B

Liste over frister for gennemførelse i national ret

(jf. artikel 34)

Direktiv	Gennemførelsesfrist
89/552/EØF	3. oktober 1991
97/36/EF	31. december 1998
2007/65/EF	19. december 2009

BILAG II

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 89/552/EØF	Nærværende direktiv
Artikel 1, indledende tekst	Artikel 1, stk. 1, indledende tekst
Artikel 1, litra a), indledende tekst	Artikel 1, stk. 1, litra a), indledende tekst
Artikel 1, litra a), første led	Artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i)
Artikel 1, litra a), andet led	Artikel 1, stk. 1, litra a), nr. ii)
Artikel 1, litra b) til m)	Artikel 1, stk. 1, litra b) til m)
Artikel 1, litra n), nr. i), indledende tekst	Artikel 1, stk. 1, litra n), indledende tekst
Artikel 1, litra n), nr. i), første led	Artikel 1, stk. 1, litra n), nr. i)
Artikel 1, litra n), nr. i), andet led	Artikel 1, stk. 1, litra n), nr. ii)
Artikel 1, litra n), nr. i), tredje led	Artikel 1, stk. 1, litra n), nr. iii)
Artikel 1, litra n), nr. i), fjerde led	Artikel 1, stk. 2
Artikel 1, litra n), nr. ii), indledende tekst	Artikel 1, stk. 3, indledende tekst
Artikel 1, litra n), nr. ii), første led	Artikel 1, stk. 3, nr. i)
Artikel 1, litra n), nr. ii), andet led	Artikel 1, stk. 3, nr. ii)
Artikel 1, litra n), nr. ii), tredje led	Artikel 1, stk. 3, nr. iii)
Artikel 1, litra n), nr. iii)	Artikel 1, stk. 4
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 2a, stk. 1, 2 og 3	Artikel 3, stk. 1, 2 og 3
Artikel 2a, stk. 4, indledende tekst	Artikel 3, stk. 4, indledende tekst
Artikel 2a, stk. 4, litra a)	Artikel 3, stk. 4, litra a)
Artikel 2a, stk. 4, litra b), indledende tekst	Artikel 3, stk. 4, litra b), indledende tekst
Artikel 2a, stk. 4, litra b), første led	Artikel 3, stk. 4, litra b), nr. i)
Artikel 2a, stk. 4, litra b), andet led	Artikel 3, stk. 4, litra b), nr. ii)
Artikel 2a, stk. 5 og 6	Artikel 3, stk. 5 og 6
Artikel 3	Artikel 4
Artikel 3a	Artikel 5
Artikel 3b	Artikel 6
Artikel 3c	Artikel 7
Artikel 3d	Artikel 8
Artikel 3e	Artikel 9
Artikel 3f	Artikel 10
Artikel 3g, stk. 1	Artikel 11, stk. 2
Artikel 3g, stk. 2, første afsnit, indledende tekst	Artikel 11, stk. 3, første afsnit, indledende tekst
Artikel 3g, stk. 2, første afsnit, første led	Artikel 11, stk. 3, første afsnit, litra a)
Artikel 3g, stk. 2, første afsnit, andet led	Artikel 11, stk. 3, første afsnit, litra b)
Artikel 3g, stk. 2, andet, tredje og fjerde afsnit	Artikel 11, stk. 3, andet, tredje og fjerde afsnit

Direktiv 89/552/EØF	Nærværende direktiv
Artikel 3g, stk. 3	Artikel 11, stk. 4
Artikel 3g, stk. 4	Artikel 11, stk. 1
Artikel 3h	Artikel 12
Artikel 3i	Artikel 13
Artikel 3j	Artikel 14
Artikel 3k	Artikel 15
Artikel 4, stk. 1, 2 og 3	Artikel 16, stk. 1, 2 og 3
Artikel 4, stk. 4	—
Artikel 5	Artikel 17
Artikel 9	Artikel 18
Artikel 10	Artikel 19
Artikel 11	Artikel 20
Artikel 14	Artikel 21
Artikel 15	Artikel 22
Artikel 18	Artikel 23
Artikel 18a	Artikel 24
Artikel 19	Artikel 25
Artikel 20	Artikel 26
Artikel 22	Artikel 27
Artikel 23	Artikel 28
Artikel 23a	Artikel 29
Artikel 23b	Artikel 30
Artikel 24	Artikel 31
—	Artikel 32
Artikel 26	Artikel 33
—	Artikel 34
—	Artikel 35
Artikel 27	Artikel 36
—	Bilag I
—	Bilag II